

EL LLENGUATGE

25/VI/1976

Colpir, impressionar...

Un dels gal·licismes que ha aconseguit d'introduir-se amb força èxit en la nostra llengua escrita és el verb «frapar». Ens ha tocat d'esmenar-lo moltes vegades i, ara mateix, tenim al davant l'original d'un bon publicista en què llegim «sabem apreciar un fenomen frapant». I si l'esmenem és perquè el considerem inadmissible i, especialment, sense cap dubte, innecessari.

La rastellera de solucions que ens proposa el nostre vocabulari per a la substitució d'aquest gal·licisme —«frapar»— és prou considerable per a justificar el qualificatiu d'innecessari que li hem aplicat. El verb colpir, per exemple, tradueix perfectament el verb del francès «frapper», d'on prové el «frapar» que apareix sovint als nostres textos. El tradueix tant en el sentit propi, físic —donar un cop—, com en el sentit figurat —impressionar... Podriem, per tant, refer la frase esmentada anteriorment amb una forma procedent d'aquest verb: Sabem apreciar un fenomen natural colpidor. Però com que és en aquest sentit figurat que trobem usat el gal·licisme «frapar», podem recórrer també al verb amb què l'hem explicat: impressionar. Per tant, podriem dir: Aquelles paraules van impressionar (en lloc de «frapar») els oients. I, encara, hi podriem afegir cridar l'atenció; causar impressió; afectar; escriure; fer sensació; produir impacte, i és segur que ens en deixem. En els exemples següents podriem haver tingut la temptació d'incórrer en l'ús del verb «frapar» però, com veiem, no ens ha pas calgut, hi resulta innecessari: Aquell tet em va cridar l'atenció per la seva novel·la. La notícia ens va afectar molt. Les seves declaracions van causar impressió a tots els oients. La revelació de la catàstrofe ens va fer escriure de debò.

ALBERT JANE